

Sámal Petur í Grund, landsstýrismaður:

Ivast í um Múrurinn er eitt fornminni

RANDI JACOBSEN

Onkur hevur nú reist spurningin fyri Sámal Peturi í Grund, landsstýrismanni, um tað nú er rætt at rokna Múrinn í Kirkjubøi fyri eitt fornminni.

Er Múrurinn ikki eitt fornminni, er hann ikki friðaður, og so hoyrir hann til festið í Kirkjubøi.

Fyrsta dagin fer Sámal Petur at skriva fornminnanevndini bræv og biðja um tilmæli viðvíkjandi hesum spurningi.

Sámal Petur heldur spurningin vera sera áhuga-verdan, og hann vil hava greiði á honum áðrenn farið verður víðari í málinum um, hvat skal gerast fyri at varðveita Múrinn. Um nakað kann gerast.

Tey, sum hava reist iva um, um Múrurinn er eitt fornminni, hava víst á, at Múrinn ikki er ein ruin, við tað at Múrinn er hildin við líka øll árin.

Sámal Petur í Grund sigur, at í hansara verð er tað líka mikið, um Múrurinn er eitt fornminni ella ikki. Er hann ikki eitt fornminni, fær festarin kortini ikki heimild til at gera við

Múrinn, sum honum lystir. So má landsstýrið við lóg friða Múrinn.

Fornminnanevndin fær onga tíðarfreist at koma við sínum tilmæli. Hon verður

bara biðin um sum skjótast at svara, sigur Sámal Petur.

Lesarabrøv

Býtt og svaklig!

Tað er hugstoytt at øll børn, ungdomar, tilkomin, skulu vera so býtt og svaklig tá ið tey ikki hava nóg mikið við seg sjálfan allastaðni í Føroyum. Tað er tá ið hesi fremja beistalevna, rópa eftir fólki, ið sigur at nakað álvarsligt er áfátt við teimum dovnu og forkeladu, ledingar, ræðuskítar, vingluskítar.

Tað er nógv fyri at hesi

skulu avdúka at tey ikki hava fingið røttu uppalningina heiman ifrá av sínum foreldrum og øðrum ið hava tikið sær av teimum og sæst tað týðuliga.

Tað er nógv fyri at mong ikki kunna fáa frið fyri teimum allastaðni hvar ið hesi rekast fyri vág og vind í gøtunum út á byggunum og bynum kring landið og í Havnini. Tað er rættuliga

sjúklig børn, ungdomar, tilkomin, sum lata sína misnøgd ganga út yvir onnur ið tey vilja gera til almennar syndabukkar. Slíkt vil ein ikki finna seg í longur.

Tað skal eisini vera sagt at ein fremja telefonterror í skal fáa fylgjur fyri telefonfelagarnar tá ið børn í býnum og heima við hús fremja telefonterror ið ein hevur klaga til Telefonverkið.

Tað skal tí vera heitt á øll foreldur um at fáa tosa síni børn, ungdomar, tilkomin, tilrættis um at gevast við slíkum, og lata vera við at gera seg inn á onnur menniskju ið hava krav uppá at fáa frið í tí dagliga livinum.

Hans Birgir Hansen

Albogi Arge og reyði vargurin

Nú valár er, tykist tað, sum at hvør við bjarga sær. Tingseisur eru ótryggir, og tess ótryggari seissurin er, spískari eru albogarnir.

Tað sæst á øllum brøðrum í øllum flokkum. Egoisman ræður, og hon situr í albogunum.

Hetta gjørdist serliga

sjónskt hjá okkum veljarum, tá ávisir tingmenn breiddu albogarnar út í bløðunum í vikuskiftinum, væl lagt til rættis samstundis hjá báðum og væl uppførtikið í almennu fjølmiðlunum. Tey skorðaðu seg framat fyri at tryggja sær undirtøku millum vel-

arnarar við at hunddálka sínar egnu.

Eins og vargar uttan hagamark, hálvur innanfyri, heilur uttanfyri. Hetta gjørdist beinleiðis láturligt í sjónvarpinum, tá samrøða varð gjørd við tingmann á rætt, har hann stóð við hásarí veðrarødd sum ein reyð-

ur vargur mitt í seyðafylginum. Hann hoyrði líkasam ikki heima har. Hvi var hann har, og hvat vildi hann?

Nei, lat varg fylgja vargi. Sleppið honum úr seyðafylginum. Ger sum tín javnlíki, vælsignaði maður, far!

Jóan Petur Johansen

Finnbogi Niclasen 50 ár

Seinasta týsdag fylti flogvallarovastin Finn Bogi Niclasen 50 ár.

Tá undirritaði byrjaði at starvast á flogvøllinum fyrst í 70-árunum legði eg merki til, at ein maður av og á kom yvir í táverandi »komuhøll« at skifta orð við okkum, sum starvaðust har.

Eyðkenni fyri hann var, at hann var sera fyrirkomandi eins og hann bar brá av at vera ein maður, sum í framtíðini kom at fáa álitisstørv litin upp í hendi. Ja, tað lá líkasam í »luftini«, at hann upp á ein ella annan máta kom at hava ein leiklut her í Vágum.

Tá starvið sum flogvallarovasti varð lýst leyst, var ein vitandi um, at Finn Bogi, eftir stutta siglingstíð var vorðin yvirstýrimaður á nýmótans bingjuskipi hjá A. P. Møller, eins og hann longu tá var nevndarlímur í stýrimannafelagnum í Danmark.

Áðrenn starvið sum flogvallarovasti var vorðið alment sett, frætti eg at tað var ein suður-oyingur, sum sigldi við A. P. Møller, og tí var eg ikki í iva um, at Finn Bogi, sum vit eisini seinnu frættu, var settur í hetta so sera týðningarmikla starv.

Sjálvt um ein kann siga, at tað var í seinna lagi, at Finn Bogi var settur sum leiðari av Vága Floghavn, so kunnu vit hinvegin eisini ásanna, at tá ið hann tók við leiðsluni, so var tað við einum

sovorðnum áráði og dynamikki, at hann helst frá byrjan tók teir høgu harrar niðri í Statens Luftfartsvæsen fullkomuliga á bóli.

Frá at vera sum ein lítill provinsfloghavn, við nokrum fáum starvsfólkum, hevur Finn Bogi uppá ein heilt óvanligan hátt í ringastu sparitíðum hjá SLV, kunnað argumenterað og tosað sína sak, soleiðis at Vága Floghavn í dag er so nógv tað størsta arbeidsplass í Vágum, eins og hon er á altjóða støði. Harafturat hava so allir tættir í samfelagnum notið gott av tí høga tænaðstøði, ikki minst vinnan, sjúkrahúsværkið o.o., hetta verður sagt uttan at vit skulu gloyma teir, sum lögdu lunnar undir millumtjóðallúgvu.

Tá ein so hevur í huga tann ótrúliga ágang, bæði politiskt og á annan máta, sum fram er farin tey seinastu nógvu árin móti flogvøllinum í Vágum, so kunnu vit bara fegnast uppáttur meira, at lagnan skuldi laga tað soleiðis, at vit sum flogvallarovasta fingi ein mann við visionum, hegni og áráði og sum gjørdi tað møgulegt, at hesi mongu arbeidsplassar ikki eisini endaðu í miðstadarøkinum.

Hjartaliga til lukku, Finn Bogi, við vónini um, at tú eisini er flogvallarovasti um 10 ár, tá ið tú fyllir 60 ár.

Frank